

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1153765/1

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד רוני כהן)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שי שמחויב)

הנדון: חיוב גט וכתובה בבעל שעזב את הבית

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בשנת 2011, ומנישואין אלה נולדו הילדים ע' (יליד אוקטובר 2012) וא' (יליד פברואר 2016).

בתאריך כ"ג בכסלו תשע"ח (11.12.2017) הגישה האישה לבית הדין כתב תביעה לגירושין וכתובה. (עניני משמורת, הסדרי ראייה, מזונות ורכוש, נידונים בביהמ"ש לענייני משפחה). בכתב התביעה טוענת האישה על יחס קר ומנוכר של הבעל כלפיה, אשר כלל התעללות נפשית קשה, עלבונות והאשמות, שנועדו להשפיל ולבזות אותה.

מזה למעלה משנה (מחודש מאי 2017) עזב הבעל את הבית ועבר להתגורר בעיר אחרת בדירה אותה שכר לעצמו כבר בחודש מרץ 2017.

בדיון שהתקיים בתאריך כ"ד באדר תשע"ח (11.3.18), טענה האישה (שורה 15 לפרוטוקול הדיון ולהלן):

"הוא עזב את הבית ללא ידיעתי, התחננתי שיישאר בשביל הילדים, הוא עבר ליד אימא שלו, הוא אמר לי שהוא התחתן איתי בשביל לקחת את הירושה של אימא שלי, הוא לא מסכים איתי על שום דבר. הוא משפיל אותי, הוא אומר לי שאני חולת נפש ויורד עלי, אני לא מאמינה בו [...] פה בחוץ הוא אמר לי "את לא מעניינת אותי". הוא אומר אני ייקח לך את הכסף [...] הוא רוצה שאני יסכים אתו על המזנות על הרכוש, הוא רוצה את הכסף של אימא שלי, הוא גר בעיר אחרת כיום."

בדיון שהתקיים בתאריך כ"ב באייר תשע"ח (7.5.18), שבו הצדדים והעלו את טענותיהם, נחקרו בחקירה נגדית. כמו כן הופיע בבית הדין היועצת הזוגית אליה פנו הצדדים – עו"ד מיכל בראון - והעידה בבית הדין. חשוב לציין, כי עו"ד מיכל בראון באה לבית הדין להעיד מטעם הבעל ולפי בקשתו, על מנת להוכיח שיש סיכוי לשלום בית בין בני הזוג.

במהלך הדיון טענה האישה (שורה 14 לפרוטוקול הדיון ולהלן):

"האישה: הוא בגד בי, הוא נטש אותי, הוא צחק עלי, השפיל אותי, הוא אמר שאני מוגבלת, חולת נפש, סיעודית, הוא נטש אותי, הוא רוצה את הכסף של אימא שלי, הוא כל הזמן הקשיב לאימא שלו, אמרתי לו בוא נעזוב את הכסף

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בצד בוא נראה איך אנחנו יכולים לשקם [...] הוא לא רצה [...] הוא אומר לי 'עכשיו את מתנהגת יפה', הוא פשוט לקח את עצמו ושכר דירה בר', כל פעם שהוא רואה אותי הוא צוחק עלי. אני כבר לא מאמינה בו, ולא מאמינה לו. הוא רק רוצה לקחת לי את הכסף, הוא נטש אותי עם הילדים, לי אין אימא. אני יתומה. שאני הייתי חולה ואני הייתי צריכה אותו הוא נטש אותי, אין לי חבר, אין לי שותף, אין מה לדבר ולהמשיך פה.

ביה"ד: בשנה האחרונה הוא לא יזם וניסה שיחות?

האישה: לא.

הבעל: לא היה ולא נברא מה שהגברת אומרת פה, יש בינינו שיח פורה ואני מרגיש שיש סיכוי. מידי פעם אנחנו משוחחים."

בית הדין שאל את הבעל מדוע שכר דירה נפרדת בר', ועל כך השיב הבעל (שורה 28): "כי היה בלגן ומשטרות ותלונות שווא".

בהמשך מסבירה האישה מדוע החליטה לתבוע גירושין, על אף שבתחילה ניסתה שלום בית (שורה 62 ושורה 70 לפרוטוקול):

"בהסכם גירושין שהוא רצה, הוא התווכח על כל עשרים ש"ח ברהיטי הבית הבנתי שאני צריכה עו"ד לגירושין [...] הלוואי והוא היה רוצה שלום בית, מי שרוצה שלום בית מגיע, מראה את עצמו, משוחח ומדבר איתי, כל השנה הייתה לו ושום דבר לא היה."

בהמשך הדיון הופיעה העדה מטעם הבעל, היועצת הזוגית עו"ד מיכל בראון. היא העידה שבתחילה שניהם רצו שלום בית, אולם בשנה וחצי האחרונות דובר אך ורק על גירושין, כאשר כל הנושא היה סביב ענייני הרכוש (שורה 149 לפרוטוקול ולהלן):

"מדובר על שנה וחצי האחרונות. נערכו שתי הפגישות ואלה היו לגירושין. גם ההסכם ל'שלום בית' לחלופין אמרתי להם שזה יהיה לגירושין. שוחחנו יותר על גירושין בפגישות האחרונות, הייתה שיחה על גירושין שכולם היו כבר מיושבים על עניין זה. רוב השיחה הייתה לעניין הרכוש כי שם לא הושגו כל כך הסכמות בין הצדדים."

בהמשך מסבירה עו"ד מיכל בראון שלא ניתן להציל את נישואי הצדדים ונישואין אלה מלכתחילה לא היו ברי הצלה (שורה 177 לפרוטוקול ולהלן, ההדגשים לא במקור):

"ב"כ הבעל: האם כאשר מקצוע אחרי הרבה שנים את מרגישה שההליך הסתיים בפספוס?

מיכל: בדיעבד, אני חושבת שהנישואין שלהם היו "לאו בריו" הצלה. לא היה ניתן להציל.

ב"כ הבעל: השאלה היא עם עבודה נכונה שהיו עושים איתם [...] האם היה ניתן להציל?

מיכל: לא. לא ניתן להצלה.

ב"כ הבעל: למה את אומרת את זה?

מיכל: שניהם באים מרקע מורכב, הם גם נכנסו לתוך מערכת זוגית שכבר מהתחלה היו קשיים."

חשוב לחזור ולהדגיש כי העדה הופיעה מטעם הבעל, והיא זו שהגיעה למסקנה אחרי שיחות ומפגשים רבים עם בני הזוג, שאין מקום לשלום בית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עוד חשוב לציין דברים שכתב הבעל על האישה, בכתב ההגנה לבית המשפט (סעיף 8):

”התובעת הינה אישה נרגנת ואלימה, הסובלת מפסוריאזיס עקב התפרצויות זעם בלתי נשלטות. אם בכך לא די, התובעת מטופלת בכדורים פסיכיאטרים ואינה מקפידה ליטול אותם בצורה מסודרת”

לא ברור לאיזה שלום בית מכוון הבעל לאחר הדברים הקשים שהוא מטיח באשה. ויוער, בכל מהלך הדיון לא שמענו מילה אחת טובה מהבעל על האישה.

בית הדין מתרשם שהבעל עושה שימוש ציני בטענה של ”שלום בית”, מהשפה ולחוץ, על מנת להפעיל לחץ על האישה ועל מנת להשיג הישגים בתחום של הרכוש והמזונות. בית הדין התרשם שאכן הבעל מגלה יחס מזלזל כלפי האישה, כפי טענת האישה. בית הדין גם התרשם שהבעל עזב מיוזמתו את הבית, וכל הטענות ש”גורש מהבית”, אין להן כל אחיזה במציאות. הוא הכין לעצמו דירה חודשיים קודם העזיבה, וכעת מנסה לעגן את האישה ולאחוז בה בכוח, באמצעות הנישואין. בית הדין התרשם גם מדברי יועצת הנישואין שאין כל מקום לשלום בית, ומלכתחילה לא היה מקום לכך, וכי כל הוויכוח בין הצדדים הוא ענייני רכוש ומזונות ומשמורת (שנידונים בביהמ”ש). ונוסיף לכך כי הצדדים פרודים כבר למעלה משנה (מחודש מאי 2017), כאשר הבעל הוא זה שעזב את הבית לדירה אותה שכר חודשיים קודם לכן.

משכך המסקנה הברורה היא שהבעל חייב לגרש את אשתו לאלתר, וכן חייב בכתובתה בסך 52,000 ש”ח. בנידון שלפנינו הטענות של האישה לגירושין ברורות, ובוודאי לא ניתן לחיות בבית אחד עם בעל שמשפיל את האישה בדיבורים שונים, ובפרט שהבעל עזב את הדירה, ובני הזוג אינם מתגוררים יחדיו כבר למעלה משנה, ולהתרשמות בית הדין, הבעל עצמו אינו מעוניין בשלום בית אלא בהסכם גירושין נח יותר.

אמנם בדרך כלל בית הדין פוסק כי תשלום הכתובה ימתין לפסיקת בית המשפט בענייני הרכוש, ונמתין ונראה אם יש מקום לקיזוז כספים ממה שקבלה האישה בביהמ”ש בהתאם לחוק יחסי ממון, שלא על פי ההלכה. אכן כך ננהג אם הבעל ייתן גט פיטורין לאלתר במועד הראשון שיקבע בית הדין, ותשלום הכתובה ימתין להחלטה אופרטיבית לאחר פסיקת ביהמ”ש בעניין הרכוש. אולם אם הבעל לא ייתן גט פיטורין לאלתר במועד הראשון שיקבע בית הדין, הרי שבית הדין יחייב את הבעל בתשלום הכתובה, ללא כל קשר לפסיקת בית המשפט, וחייב הכתובה יהיה לאלתר עוד קודם הגט, וכפי שפסק הרמ”א בשולחן ערוך אבן העזר סימן קנד סוף סעיף כא.

לאור האמור לעיל קובע בית הדין:

1. מחייבים את הבעל לתת גט פיטורין לאשה לאלתר.
 2. קובעים מועד לסדור גט ליום 10.10.18 שעה 10.30.
 3. משלוח החלטה זו לבאי כוח הצדדים, מהווה הזמנה למועד הנ”ל.
 3. הבעל חייב בתשלום הכתובה בסך 52,000 ש”ח, בכפוף לאמור לעיל בסיפא של פסק הדין. ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.
- ניתן ביום כ’ באב התשע”ח (01/08/2018).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב”ד

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה